

Ni els Patriot

Amb una lentitud esperant continuen arribant notícies i anàlisis més acurades, més al detall, de la mare de totes les batalles, la guerra aquesta que han fet amb l'Iraq.

Alguna d'aquestes dades, alguna d'aquestes anàlisis, són sorprenents: el sistema de míssil-antimíssil Patriot proclamat diverses vegades com l'heroi real de la guerra del Golf no va ser tan efectiu com semblava.

Això ho ha dit el professor Theodore A. Postol, un professor de l'Institut Tecnològic de Massachussets, davant el comitè parlamentari de les forces armades del Congrés dels Estats Units.

L'anàlisi del senyor Postol es basa en les dades extremes dels 158 llançaments de míssils que es van fer (a un milió de dòlars per unitat) els quals van frenar 47 dels 70 Scuds que van disparar els iraquians.

El senyor Postol va explicar que, en el cas concret d'Israel, es van produir més danys després que els Patriot entraren en acció que abans.

D'això el senyor A. Postol (¡vaja quin nom també!) extrau, amb moltíssima prudència, que els Patriot tingueren un efecte psicològic decisiu però que el seu efecte militar va ser el contrari de l'esperat. No van frenar els danys dels Scud sinó que els van incrementar. Cap dels membres del comitè, ni la Raytheon Company de Lexington (la productora de l'artefacte) van

contradir en públic les afirmacions de Postol. El professor, però, va demanar que es permetés a un equip d'experts accedir a les dades reservades sobre els Patriot que no han estat fetes públiques, per tal d'avaluar acuradament l'efectivitat d'aquesta arma. I ho va fer perquè, diu, a la comunitat científica del MIT (una de les més prestigioses del món) hi ha la sensació que molts Patriots no van arribar a eixir mai de les beines des d'on teòricament havien de ser disparats. Simplement van fallar o no van respondre les sofisticades ordres dels sistemes informàtics que els havien de guiar.

Ja ho veuen. Ni els Patriots són perfectes. ¡Quina creu!

Vicent Partal

Numerets de 'baratilli'

Es veu que, per molt que ens hi esforcem, Alfonso Guerra, perit industrial i llibreter, continuarà suscitant articles i comentaris. Ara havíem arribat a una certa calma, sense oblidar, tanmateix, totes les murrieries de l'omniscient *pololo da Vinci* que havia confessat a Fernández Brasó la seva amor per la termodinàmica i la seva prodigiosa retentiva per recordar noms i cognoms paterns i materns de cadascun dels 1.400 (¡mil quatre-cents!) alumnes que s'apinyaven per escoltar-lo a l'Escola José Antonio Primo de Rivera de Sevilla. Els llibres recents sobre Alfonso Guerra han deixat al nu la seva pretesa *curriculància*. Res de res. Però quan ja has assistit a la caiguda d'un ídol sostingut per una cohort de *fillolets*, bé deus tenir dret a reposar, a oblidar Alfonso Guerra, que no vol dir, justament, que hàgim d'oblidar el seu cèlebre germà Juan, Finances—"Finances som tots", ens deien els sequaços del senyor Borrell—ha configurat com un evasor tributari empedreït i assigna les xifres corresponents a la magnitud dels delictes fiscals que, ara com ara, li són imputats.

De totes maneres, i per molt que tinguem present en les nostres pregàries el germà Juan, em penso que n'hauríem de descansar, d'Alfonso Guerra. Estem disposats a empassar-nos l'enfarfec del socialisme per a l'any 2000 i a donar per descomptades les seves habilitats d'*andador* de les

eleccions municipals i autonòmiques propvinents. Tot val i els resultats demostraran que no ha perdut tot el seu poder taumatúrgic. Però allò que desdiu és que don Alfonso se'ns irriti per una simple qüestió de protocol. Se celebrava fa pocs dies una sessió conjunta de les cambres —Senat i Congrés—per escoltar el president de Xile, Patricio Alwyn. Doncs bé, es veu que, quan ambdues cambres fan sessió, les normes de protocol determinaven que el seient d'Alfonso Guerra (del Congrés de diputats) fos legítimament ocupat pel senyor Ramon Espasa, senador d'Esquerra Unida-IC i portaveu d'aquesta minoria a la cambra alta. El reglament punyeter, que també val per al senyor Guerra, disposa que, a la fila que segueix immediatament la reservada als ministres del govern, han de seure els portaveus d'ambdues cambres. L'episodi no podia ser més fàccies, perquè, al senyor Espasa, li demanaren que "tornés" l'escó als senyors Benegas, Martín Toval i Clotas. La ira de l'ex-vice-president es manifestà abandonant la sala i llançant violentament la cartera pels verals de la M-30. Esperem que no s'hagin perdut els seus penaments, els poemes introbats del senyor Antonio Machado ni cap òpera de Mahler. Fóra sumar desgràcia sobre desgràcia. El cas, però, és que ja tenim Alfonso Guerra fent numerets de *baratilli*.

Fabià Estapé

